

ΘΕΑΤΡΟ

ΔΥΟ ΓΑΛΛΙΚΕΣ ΚΩΜΩΔΙΕΣ

ΘΕΑΤΡΟΝ ΝΤΟ-ΡΕ: *Θίασος Κοτοπούλη:*
Ραούλ Πραξί: *Τὸ Παιχνίδι τῆς Ντάμας.*

ΘΕΑΤΡΟΝ ΜΑΚΕΔΟ: *Θίασος Λογοθετίδη:*
Ζάν ντὲ Λετράζ: *Μιά νύχτα στὸ Σπίτι
σας Κυρία μου.*

Ὅσο και νὰ θελήσει δὲ μπορεῖ νὰ δικαιολογήσει κανεὶς τὸ παρουσίασμα τῆς παληᾶς (τόσο στὴν ἡμερομηνία, ὅσο και στὴν τεχνολογία) φάρσας τοῦ συγγραφέα τοῦ Τράβα τὸ Κορδόνη.

Ἴσως μὲ τ' ἀπομεινάρια τοῦ ἐλαφρὸ-σοβαροῦ θιάσου μουσικῆς πρόζας, ποῦχε σχηματίσει τὸ θέατρο Κοτοπούλη γιὰ τὸ ἀνέβασμα τῆς τόσα ὑποσχομένης και τόσον ἀπογοητευσάσης, μὲ τὸ νὰ μὴ θέλει νὰ ξαναειδώσει γηραιᾶς Μασκώτ, νὰ μὴν μποροῦσε νὰ παίξει κανένα ἀξιόλογο ἔργο.

Μὰ ἀκριβῶς αὐτὸ εἶναι τὸ λάθος τοῦ θεάτρου Κοτοπούλη, γιὰτι (κι' αὐτὸ τὸ ξέρετε καθένας ποὺ καταπιάνεται μὲ τὸ θέατρο) ὅταν ἔχεις ἄριστο θίασο μὲ μεγάλους ἠθοποιούς, ἀρκεῖ και μόνο νὰ τοὺς βγάλεις σὴ σκηνὴ νὰ ποῦν δυὸ λόγια, νὰ καθήσουν, νὰ σηκωθοῦν, νὰ κυτταχτοῦν ἀναμεταξύ τους σὲ μιὰ στιγμὴ σιωπῆς, γιὰ νὰ δώσουν μιὰν εὐχάριστη παράσταση.

Ἐνῶ μιὰ φάρσα, ὅπως τὸ Παιχνίδι τῆς Ντάμας, στὸ σπίτι τῆς Ζάν ντὲ Βερζί, ποῦναι ἠθοποιὸς και κοκοτούλα μαζί, ἔρχεται μιὰ παληὰ τῆς συμμαθήτρια, κορίτσι καλῆς και πλούσιας οἰκογένειας και τὴν παρακαλεῖ νὰ τῆς δανείσει γιὰ λίγο τὸ διαμέρισμά της και τ' ὄνομά της, γιὰτι θέλει νὰ δοκιμάσει τὸ χαρακτῆρα ἐνὸς νέου ἀρχιτέκτονα - διακοσμητή, ποὺ πρόκειται νὰ τῆς παρουσιάσουν τὸ ἴδιο βράδυ, γιὰ μέλλοντα σύζυγο. Ἡ Ζάν τῆς παραχωρεῖ τὸ σπίτι μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, γιὰτι ἀκριβῶς τότε πηγαίνει γιὰ τρεῖς μέρες στὴν ἐξοχὴ, ἀλλὰ μαζί μὲ τὸ διαμέρισμα και τὴν προσωπικότητά της, τῆς δανείζει και τὶς σκουτοῦρες της, δηλαδὴ τοὺς δυὸ ἔραστὲς της, τὸν γέρο τὸν Ἐδουάρδο και τὸν νέο τὸν Ζάν, τὴν καμαριέρα της, ποὺ δὲν εἶναι ἄλλη ἀπὸ τὴν ἴδια τὴ μητέρα της κλπ.

Τώρα μὲ τὶς κωμικὲς καταστάσεις ποὺ δημιουργοῦνται, καθὼς τὴν ὥρα ποὺ ἡ ἀξιόπρεπῆς νέα περιμένει τὸ διακοσμητῆ, ποῦχε

καλέσει, μὲ τὸ πρόσχημα τῆς ἀνανέωσης τοῦ σπιτιοῦ της, κι' ἀντὶ γι' αὐτὸν ἔρχεται ὁ νεαρὸς ἔραστης τῆς ἠθοποιοῦ, ποὺ τὴν ἐρωτεύεται κεραυνόβολα, ὡς τὸ εὐτυχισμένο τέλος, ποὺ θάρθει μὲ τὸ γάμο τους, θὰ μποροῦσε νὰ γελᾶσει κανεὶς, ἀν αὐτὰ τὰ ἐπεισόδια ξεπειῶταν ἀβίαστα τὸνα μὲ τὸ ἄλλο κι' ἀν δὲν τὰ δημιουργοῦσε ὅλα ἡ ἀδεξιότητα τοῦ διακοσμητῆ γαμπροῦ, ἀν ἡ περισσότερη δευτέρη και τρίτη πράξη δὲν πέραγε μὲ τὸ ντάντεμα ἐνὸς μωροῦ ποὺ κι' οἱ δυὸ ἔραστὲς φοβοῦνται πὼς εἶναι δικό τους, ἀν δὲν εἶταν τὸ χιλιόμεταχειρισμένο κόλπο τοῦ γηραιοῦ ἔραστοῦ τῆς ἠθοποιοῦ ποῦναι και πατέρας τῆς ἀγνῆς κοπέλλας, ἀν τὸ μωρὸ δὲν ἀποδείχνοταν πὼς εἶναι τῆς γρηᾶς μητέρας τῆς ἠθοποιοῦ κλπ. κλπ., μόνον τὶς ἀδυναμίες ἐνὸς μέτριου θιάσου μπορεῖ ν' ἀναδείξουν.

Οἱ κ. κ. Γληνὸς και Κωνσταντάρης ποὺ ἔπαιζαν ὁ πρῶτος τὸν γηραιὸ κι' ὁ δευτέρος τὸν νεαρὸν ἔραστη δὲ μπόρεσαν νὰ κάνουν τοὺς θεατῆς νὰ ξεχάσουν τὸ ἔργο και νὰ βλέπουν τὸ παίξιμό τους.

Κι' ὁ κ. Ντίνος Ἡλιόπουλος στὸ ρόλο τοῦ ἀδέξιου μνηστήρα εἶταν περισσότερο κωμικὸς νομερίστας ἐπιθεώρησης παρὰ ὁ κωμικὸς ποὺ θὰ θελε ὁ ρόλος του και ποὺ νομίζαμε πὼς θὰ μποροῦσε νὰ εἶναι.

Ὅσο γιὰ τὰ γυναικεία στελέχη τοῦ θιάσου μποροῦμε νὰ ποῦμε ὅτι δὲν ὑπάρχουν γιὰτι ἀν ἐξαιρέσουμε τὴν Κα Χριστίνα Καλογερίκου οἱ κυρίες Ντόρα Βολονάκη (Ζάν ντὲ Βερζί) και Ἄννα Συνοδινού (φίλη της) δὲ μποροῦν νὰ παίξουν ἀκόμα πρῶτους ρόλους.

Ἡ ἐπιτυχία τὴν ὁποία συνεχῶς και ἀδιαλείπτως γνωρίζουν ὅλα τὰ κατασκευάσματα τοῦ Λετράζ μὲ τὸ θίασο Λογοθετίδη δὲν πρέπει ν' ἀποδοθεῖ σὲ μιὰ πτώση τοῦ αἰσθητικοῦ ἐπιπέδου τοῦ κοινοῦ μας ἀλλὰ ἀποκλειστικὰ και μόνον στὴν ἀπαράμιλλη τέχνη τοῦ Λογοθετίδη) ποὺ κατορθώνει και τὴν πορνογραφικὴ φλέβα τοῦ συγγραφέα νὰ κάνει ἀνεκτὴ και τὴ γύμνια και ἀνεπάρθεια τοῦ θιάσου του νὰ καλύπτει.

Γιὰτι πρέπει νὰ ὁμολογηθεῖ ὅτι και τὰ ἔργα τοῦ Λετράζ εἶναι πορνογραφήματα και ὁ θίασος τοῦ κ. Λογοθετίδη δὲν διαθέτει ἄλλο ἀξιόλογο στοιχεῖο ἀπὸ τὸν πρωταγωνιστῆ του.

Ἄλλ' αὐτὸν και μόνον συρρέουν γιὰ νὰ ἴδουν, γιὰ νὰ χαροῦν, αὐτὸν και μόνον χειροκροτοῦν οἱ θεατῆς.

Βέβαια στὸ εἶδος του ὁ Λετράζ εἶναι καλὸς και ὅλα του τὰ κατασκευάσματα στέκονται θεατρικὰ.

Ἀπὸ τὸν Λογοθετίδη δυστυχῶς ὁ κόσμος ἐσυνήθισε νὰ μὴ ζητάει τίποτα παραπάνω.

Ὅχι βέβαια πὼς δὲν θὰ λαχταροῦσε νὰ τὸν δεῖ σὲ ρόλους ἀληθινῆς κωμωδίας ἀλλὰ ὁ ἴδιος ὁ Λογοθετίδης ἔσβυσε αὐτὴ τὴ λα-

χτάρα τῶν θεατῶν μὲ τὴν πολύχρονη θητεία
του στὰ ἐλαφρὰ κατασκευάσματα, μὲ τὴν ἴδια
ἀκριβῶς μακροχρόνια καὶ πεισματάρικη δια-
δικασία καλλιτεχνικῆς αὐτοκτονίας πού ἀκο-
λουθεῖ καὶ ὁ Ἄργυρόπουλος.

Καὶ ἐπειδὴ οἱ ἄλλοι θίασοι πού δὲν δια-
θέτουν ἕναν Λογοθετίδη ἢ ἕναν Ἄργυρό-
πουλο ἀλλὰ πολλοὺς καλοὺς ἢ σχετικὰ κα-
λοὺς ἠθοποιούς καὶ σκηνοθέτες (τὸ τελευταῖο
ἄγνωστο ἢ τὸ χειρότερο περιττὸ στὰ συγκρο-
τήματα Ἄργυροπούλου καὶ Λογοθετίδη) καὶ
στοὺς ὁποίους ἀποβλέπει ὁ κόσμος γιὰ σοβα-
ρὸ θέατρο τὸν ἀπογοήτευσαν, ὁ κόσμος, ὁ
κοσμᾶκης, ὅλοι μας, προκειμένου νὰ ἰδοῦμε
μιὰ χοντρά ἀλατισμένη φάρσα, πηγαίνουμε
στὸ Λογοθετίδη.

Ἄγλαϊα Μητροπούλου